

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. Варна , 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 34 СЪСТАВ в публично заседание на четиринадесети декември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Магдалена Давидова

като разгледа докладваното от Магдалена Давидова Гражданско дело № 20203110111295 по описа за 2020 година

Предявени са при условията на обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Твърди се в исковата молба, че ищцата е била в трудово правоотношение с ответното дружество за длъжността „кондуктор“, възникнало на основание трудов договор № 82054/26.10.2012г. На 04.04.2019г. излага, че е претърпяла трудова злополука, като с Експертно решение № 0535/10.02.2020г. на ТЕЛК при МБАЛ „Света Анна-Варна“ била трудоустроена. По повод това с допълнително споразумение № 5958/31.07.2020г. била преназначена на длъжност „магазинер склад авточасти и РСО“. Твърди, че на 25.08.2020г. и били връчени от г-н Жельо Алексиев заповед, с която трудовото ѝ правоотношение е прекратено, на основание чл. 71, ал. 1 КТ. Счита, че доколкото е трудоустроена работодателят не би могъл да се ползва от правото да изпитва годността ѝ. Поддържа и че се ползва от закрилата на чл. 333 КТ. Отделно от изложеното твърди, че заповедта на е подписана от изпълнителния директор на дружеството. Моли за отмяна на уволнението, възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и осъждане на ответното дружество да ѝ заплати сумите, както следва: 5618.00 лева, представляваща обезщетение за времето, през което ищцата е останала без работа поради уволнението, за период от шест месеца, формирано от брутното ѝ трудово възнаграждение, включващо основно трудово възнаграждение в размер на 4801.85 лева, допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 9% в размер на 447.72 лева и сума за храна и ваучери в размер на 368.43 лева; сумата от 33.12 лева – лихва за забава върху горното обезщетение, начислена за периода от 25.08.2020г. до 10.09.2020г., включително. Претендира и законната лихва върху обезщетението от датата на депозиране на исковата молба в съда – 11.09.2020г., до окончателното му изплащане, както и сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК, ответната страна „Градски транспорт“ ЕАД, депозира отговор на исковата молба, в който изразява становище за неоснователност на иска. Поддържа, че уволнението е законно, тъй като работодателят в срока на изпитване са е възползвал от правото си да прекрати правоотношението. Заповедта твърди да е подписана

от лице, с надлежно учредена представителна власт. Излага съображения, че законът допуска сключването на допълнително споразумение със срок на изпитване, когато е налице съществена промяна в трудовите функции на старата и новата длъжност. Именно такава поддържа, че е налице, тъй като трудовите функции на първоначално заеманата от ищцата длъжност са се свеждали до продажба на превозни документи и е подчинена на ръководител търговска експлоатация, а трудовите функции на длъжността по допълнителното споразумение са свързани с организиране, снабдяване, съхранение, ползва и отчитане на резервни части, материали и инвентар и е подчинена на началник склад резервни части. Поддържа, че при прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 71 КТ, закрилата по чл. 333 КТ е неприложима. Оспорва и размера на претендираното обезщетение, като поддържа, че стойността за храна и ваучери не е постоянен елемент от трудовото възнаграждение и е в зависимост от отработените дни. С оглед горното моли за отхвърляне на предявените искове, ведно с присъждане на сторените по делото разноски.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото, съдът приема за установено **от фактическа страна** следното:

Между страните не се спори, че ищцата е била в трудово правоотношение с ответното дружество, възникнало въз основа на трудов договор № 82054/26.10.212г. (л. 6), за длъжността „кондуктор“, като от представеното допълнително споразумение № 4779/01.03.2019г. (л. 7), че правоотношението е било такова за неопределено време.

С експертно решение № 535 от заседание № 26/10.02.2020г. на ТЕЛК (л. 24), е оценена трудоспособността на ищцата, като същата е временно трудоустроена за една година. В решението е предложено Й. да бъде трудоустроена за една година на работа не свързана с движение на превозно средство – автобус, тролейбус.

На основание горното решение, с писмо изх. № 951/2020 от 31.07.2020г. на изпълнителния директор на „Градски транспорт“ ЕАД и на основание чл. 317, ал. 1 и ал. 2 КТ, на Й. е предложено да заеме длъжността „магазинер склад авточасти и РСО“ от списъка на длъжностите, определени за трудоустрояване на лица с намалена работоспособност, като е посочено, че при съгласие за преназначението ще бъде сключено допълнително споразумение от дата на подписване на съгласието. Ищцата е дала такова на 31.07.2020г., като волеизявлението й е обективизирано върху коментираното писмо (л. 20).

На 31.07.2020г. между страните е сключено допълнително споразумение № 5958/31.07.220г. (л.8), с което Й. е преназначена на длъжност „магазинер склад авточасти и РСО“. Със споразумението е уговорен срок на изпитване до 30.01.2021г.

Със заповед № 55 от 25.08.2020г. (л. 39) на упълномощено от изпълнителния директор на „Градски транспорт“ ЕАД лице (пълномощно с нотариална заверка на подписа, приложено на л. 53-54 от делото), трудовото правоотношение с ищцата е прекратено считано от 26.08.2020г., на основание чл. 71, ал. 1 КТ. Заповедта е връчена на Й. на 25.08.2020г.

Приобщени към доказателствения материал по делото са и длъжностни характеристики за длъжността „кондуктор“ (л.44-46) и „магазинер склад авточасти и РСО“. Така основно задължения на работника, заемащ длъжността „кондуктор“ е да продава превозни документи по линии, обслужвани от дружеството, докато тава за длъжността „магазинер склад авточасти и РСО“ (л.47-49) е организиране, снабдяване, съхранение, ползването и отчитането на резервни части, материали и инвентар, необходим и използван в дейността на дружеството.

Приобщени към доказателствения материал по делото са и докладни във връзка с работата на ищцата на длъжността „магазинер склад авточасти и РСО“, както и разменена между страните, Дирекция „Инспекция на труда“ и Регионална здравна инспекция кореспонденция.

Допусната в хода на производството е съдебно-счетоводна експертиза, в заключението по която вещото лице сочи, че основното месечно възнаграждение на ищцата възлиза в размер на 782 лева, допълнителното такова за трудов стаж и професионален опит е 9%, или сумата от 70.38 лева. Стойността на ваучерите за храна за поевтиняване на храна съгласно КТД за периода 26.08.2020г. до 25.02.2021г. е в размер на 1260 лева по чл. 82, т. 1 КТД и 368.43 лева по чл. 82, т. 4 КТД.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните **правни изводи**:

За успешното провеждане на предявените искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3, вр. чл. 225 КТ, в тежест на ищцата е да установи съществуващото трудово правоотношение между страните, по силата на което е заемала сочената в исковата молба длъжност, прекратяването на трудовото правоотношение на твърдяното основание, размера на последното брутно трудово възнаграждение преди уволнение, оставането си без работа вследствие на това уволнение за исковия период.

В тежест на работодателя е да докаже, че при спазване на трудовото законодателство е упражнил правото на уволнение.

В настоящия случай по делото се установи по безспорен начин, че между страните е съществувало соченото в исковата молба трудово правоотношение, възникнало със сключването на трудов договор № 82054/26.10.2012г., по силата на който ищцата е заемала при ответника длъжността „кондуктор“, което правоотношение е за неопределено време. Не се спори и че вследствие на трудоустрояването на ищцата, същата е преназначена с допълнително споразумение № 5958/31.07.2020г. на длъжност „магазинер склад авточасти и РСО“, като при сключването му е уговорен модалитет „срок на изпитване“. Спорният по делото въпрос се свежда до това произвела ли е действие клаузата за изпитване.

Съгласно разпоредбата на чл. 70, ал. 1 КТ, когато работата изисква да се провери годността на работника или служителя да я изпълнява, окончателното приемане на работа може да се предшества от договор със срок на изпитване до шест месеца. По аргумент от чл. 70, ал. 5 КТ, законът допуска възможността да се уговори клауза за срок на изпитване, включително и по вече съществуващо трудово правоотношение между страните, но в случай на съществена промяна на трудовите функции на работника и служителя. Възможността обаче за проверка годността на служителя е изключена, когато служителят се преназначава на подходяща поради трудоустрояването му длъжност.

В чл. 314 и сл. КТ се съдържа уредбата на специалната закрила на лица с намалена трудоспособност. Основната цел на тази закрила е запазването на трудовото правоотношение на работника с намалена трудоспособност. Когато по реда на чл. 314 и сл. КТ работното място е определено от работодателя и се предлага на трудоустроения работник като подходящо за него – това се прави в изпълнение на предвидената специална закрила на лица с намалена трудоспособност по КТ. Тоест, определянето на работата като подходяща - такава, която трудоустроеният поради болест и намалена работоспособност работник може да изпълнява при квалификацията и здравословното му състояние, се прави по реда и за целта на специалната закрила – трудовото правоотношение с работника да се запази за подходящата работа. Тази специална закрила изключва проверка на годността на

работника да я изпълнява по договор със срок за изпитване в полза на работодателя (в този смисъл решение № 716/27.12.2010 г. по гр. д. № 253/2010 г. по описа на ВКС, III г. о.).

С оглед неприложимостта на сключването на договор със срок за изпитване в полза на работодателя при трудоустрояването на работника, се налага изводът, че уговорената в допълнителното споразумение от 31.07.2020г. клауза за изпитване е недействителна, тъй като с нея се заобикаля законът - забраната по чл. 325, т. 9, пр. 2 КТ. Следва да се отбележи, че уволненият по този начин от подходящата работа работник е поставен в по-неизгодно положение от този, за когото работодателят няма такава работа - на последния при уволнение по чл. 325, т. 9, пр. 1 КТ (поради болест) се заплаща обезщетението по чл. 222, ал. 2 КТ, ако същият отговаря и на другите посочени там условия. Трудовият договор за подходящата работа може да бъде прекратен на основанията по гл. XVI КТ – при излагане и доказване при спор на предпоставките за уволнение на законоустановеното основание. Така при липса на професионални качества за изпълнение на подходящата работа, работодателят ще разполага с правото на уволни служителя по чл. 328, ал. 1, т. 5 КТ и да установи тази липса, като на това основание трудоустроеният работник се ползва и със закрилата по чл. 333 КТ.

По изложените съображения допълнителното споразумение № 5958/31.07.2020г. следва да се счита сключено без клаузата за изпитване, тоест за неопределено време. С това съдът намира, че трудовото правоотношение на ищцата не може да бъде прекратено от страна на работодателя на посоченото в заповедта основание - чл. 71, ал. 1 КТ. В този смисъл уволнението е незаконно и подлежи на отмяна.

Предвид установения факт, че прекратеното трудово правоотношение е с безсрочен характер, то и втората претенция следва да се уважи, като ищцата бъде възстановена на заеманата преди уволнението длъжност.

Следващата претенция е за заплащане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа поради уволнението. За да възникне правото на обезщетение, респективно уважаване на претенцията, е необходимо освен установяване незаконността на уволнението, работникът да е претърпял вреди – да е останал незает по трудово правоотношение, както и наличието на връзка между незаконното уволнение и оставането без работа. Тежестта на доказване наличието на кумулативно изискуемите предпоставки лежи върху уволнения работник. Надлежно представено в тази насока доказателство е трудовата книжка на ищеца, която като официален удостоверяващ документ, съгласно чл. 347 КТ, обвързва съда относно вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на служителя. От същата и регистрационната карта в Дирекция „Бюро по труда“, а и между страните липсва спор относно този факт, се установява, че след датата на прекратяване на трудовото правоотношение с ответника ищцата е останала без работа. Следователно, претенцията за заплащане на обезщетение за времето, през което ищцата е останала без работа поради незаконното уволнение се явява основателна за периода от 26.08.2020г. до 14.12.2020г. – датата на съдебното заседание, в което е даден ход на устните състезания и правно релевантен съгласно чл. 235, ал. 3 ГПК.

Съдебната практика е последователна и приема, че обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ е предназначено да обезщети работника при определен вид имуществени вреди - пропуснати ползи за реализиране на доходи от труда, който същият би положил, ако не беше фактът на незаконното уволнение. За основа за изчисляването му се взема предвид брутното трудово възнаграждение, като в същото се включва основното трудово възнаграждение и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер - предвидими и сигурни, определени в колективен трудов договор и/или във вътрешните правила за работната заплата

в предприятието и в индивидуалния трудов договор. При определяне размера на обезщетението следва да бъде включени и сумите по чл. 82, т. 1 и 4 КТД, които съобразно уговореното са форма на социално подпомагане и съставляват доход по смисъла на чл. 269, ал. 2 КТ (така решение № 254 от 02.08.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1086/2012г.). Или, съобразно установените от вещото лице размери на горните величини, размерът на обезщетението за времето от 26.08.2020г. до 14.12.2020г. следва да бъде определен на 3299.70 лева, формирано както следва: 2885.95 лева – основно трудово възнаграждение, 259.75 лева – допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит и 154 лева – за социални разходи по чл. 82, т. 4 от КТД (определени съобразно диспозитивното начало по 2 лева на ден съобразно броя работни дни за горния период, при липса на надлежно изменение на иска и съобразно установения от експерта размер на социалния разход по чл. 82, т. 1 от КТД). До този размер и период претенцията е основателна, а за разликата до предявения размер искът следва да бъде отхвърлен.

Акцесорното вземане по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на мораторна лихва върху сумата за обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ, съдът намира че следва да остави без уважение. Тъй като задълженията за заплащане на обезщетения по чл. 225, ал. 1 КТ са безсрочни, настоящия състав на съда намира, че отговорността по чл. 86 ЗЗД настъпва от момента, в който длъжникът е бил поканен да ги изпълни, каквато в случая не е отправяна. С оглед на това претенцията по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава върху дължимите суми по чл. 225, ал. 1 КТ за посочения период и размер се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора, право на разноски в производството има ищцата. Същата представя списък на разноските по чл. 80 ГПК и доказателства за направени такива в размер на 2920 лв. – заплатено в брой адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 08.12.2021г. От страна на процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК. Съдът, като съобрази действителната правна и фактическа сложност на делото, обстоятелството, че в случая са предявени три обективно кумулативно съединени иска, както и минималният размер на възнаграждението за процесуално представителство, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 1 и ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, приема, че възражението е прекомерно и следва да бъде редуцирано до 1223.00 лева (610 лева по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и 2 КТ и 613.00 лева по исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД). Съразмерно на уважената част от исковете в пола на ищцата следва да се присъди сумата от 967.93 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответното дружество също има право на разноски, съразмерно на отхвърлената част от оценяемите искове. В случая, страната претендирала юрисконсултско възнаграждение, което съдът определено в размер на 100 лева, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 23, т. 1, пр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съразмерно на отхвърлената част от исковете в полза на „Градски транспорт“ ЕАД следва да се присъди сумата от 41.77 лева.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВРС, сумата 331.26 лева, представляваща дължимата държавна такса върху уважените искове (100 лв. по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и 2 КТ и 131.99 лева за уважената част от иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ) и 99.27 лева – депозит за вещо лице, определен съразмерно на уважената част от оценяемите искове, по повод доказване размера на същите са ползвани специални знания.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ уволнението на М. Ц. Й., ЕГН *****, от ***, извършено на основание чл. 71, ал. 1 КТ със заповед № 55/25.08.2020г., издадена от изпълнителния директор на „Градски транспорт“ ЕАД, ЕИК 103003668, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Тролейна“, № 48, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

ВЪЗСТАНОВЯВА М. Ц. Й., ЕГН *****, от ***, на заеманата преди уволнението длъжност – „магазинер склад авточасти и РСО“ в „Градски транспорт“ ЕАД, ЕИК 103003668, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

ОСЪЖДА „Градски транспорт“ ЕАД, ЕИК 103003668, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Тролейна“, № 48, да заплати на М. Ц. Й., ЕГН *****, от ***, сумата от **3299.70 лева (три хиляди двеста деветдесет и девет лева и седемдесет стотинки)**, представляваща обезщетение за оставането ѝ без работа поради незаконното уволнение за времето от 26.08.2020г. – 14.12.2020г., формирано, както следва: 2885.95 лева – основно трудово възнаграждение, 259.75 лева – допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит и 154.00 лева – за социални разходи за храна по чл. 82, т. 4 от КТД, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 11.09.2020г., до окончателното изплащане на обезщетението, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 3277.90 лева до предявения размер от 5618.00 лева и за периода от 15.12.2020г. до 25.02.2021г., на основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ.

ОТХВЪРЛЯ иска на М. Ц. Й., ЕГН *****, от ***, за осъждане на ответното дружество „Градски транспорт“ ЕАД, ЕИК 103003668, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Тролейна“, № 48, да заплати на ищцата сумата от **33.12 лева**, претендирана като лихва за забава върху обезщетение за оставането ѝ без работа поради незаконното уволнение, начислена за периода от 25.08.2020г. до 10.09.2020г., включително, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

ОСЪЖДА „Градски транспорт“ ЕАД, ЕИК 103003668, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Тролейна“, № 48, да заплати на М. Ц. Й., ЕГН *****, от ***, сумата от **967.93 лева (деветстотин шестдесет и седем лева и деветдесет и три стотинки)**, представляваща сторените в производството пред Районен съд – Варна разноски, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА М. Ц. Й., ЕГН *****, от ***, да заплати на „Градски транспорт“ ЕАД, ЕИК 103003668, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Тролейна“, № 48, сумата от **41.77 лева (четиридесет и четири лева и седемдесет и седем стотинки)**, представляваща сторените в производството пред Районен съд – Варна разноски, на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК.

ОСЪЖДА „Градски транспорт“ ЕАД, ЕИК 103003668, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Тролейна“, № 48, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Варненски районен съд, сумата от **331.26 лева (триста тридесет и един лева и двадесет и шест стотинки)**, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____